

Hoofdstuk 113

Lieve kleinkinderen,

Pesten. Het is erg wanneer jij gepest wordt. Dat kan overal gebeuren. Op school, op je werk, op je sportvereniging, ja zelfs in de kerk.

*Uitgescholden worden, dat is zacht uitgedrukt **niet leuk**.*

Maar het ergste van pesten is dat je niet mee mag doen. Dat je genegeerd wordt. Weet je wat ook heel erg is? Dat jij als pester je niet eens bewust bent, dat jij een ander pest. Dat jij een ander negeert. Dat van jou die ander niet mee mag doen. Nee, wij hebben zo 'n gezellig groepje, daar past die andere persoon niet bij. Dan is het niet zo gezellig meer....

Gepest worden, genegeerd worden, niet mee mogen doen, het is allemaal is niet leeftijdsafhankelijk!

Hoofdstuk 113 - Onbesneden heidenen - Handelingen 10
Handelingen 11 : 1 - 18

Ongeveer tien uur lopen vanaf Joppe richting het noorden, lag de havenstad Caesaréa. Deze stad was de hoofdstad van de provincie en de residentie van de Romeinse gouverneur. In deze stad woonden, zoals in alle grote steden, veel Joden. Maar het was en bleef een heidense stad met een circus, een schouwburg en zelfs een tempel voor de goddelijke keizer. Natuurlijk waren er in zo'n grote stad veel soldaten. In die tijd wel drieduizend, meest Syriërs. Maar er was daar ook een cohorte Italiaanse soldaten, een kleine keurtroep. Bij deze laatste cohorte diende een centurio, een hoofdman over honderd soldaten, die Cornelius heette.

Bijna iedereen in de stad Caesaréa kende hem als een rechtvaardig en flink officier. Ook de Joden hadden veel respect voor hem, ook al was hij een Romein en dus een heiden. Maar een gewone heiden was hij niet! O nee. Hij had de goden van Rome afgezworen. Hij vreesde de God van de Joden. Ja, als een echte Jood hield hij de sabbat, ging hij trouw naar de synagoge en gaf hij heel veel aan de armen.

Alleen één ding ontbrak hem: hij was niet besneden en hoorde dus niet bij het volk van Israël....

Het was ook niet gemakkelijk voor een man in zijn positie. Als hij proseliet zou worden, wat betekende dat hij zich helemaal bij het Jodendom aan zou sluiten, dan moest hij ontslag nemen uit de militaire dienst. En een ander beroep kende hij niet.

‘En toch....,’ zeiden de vrome, strenge Joden, ‘Cornelius, als het jou menens is met jouw geloof in onze God, dan moet jij je laten besnijden. Want als je niet

besneden bent, dan blijf je een heiden. Dan word je niet opgenomen in het verbond met Abraham. *En je weet het, een heiden kan na zijn dood nooit in de hemel komen!*'

En dat laatste, daar kon Cornelius niet in geloven! Als hij werkelijk het geloof had dat zijn eeuwig heil afhing van een besnijdenis, dan had hij zijn werk eraan gegeven. Dan was hij uit militaire dienst gegaan. Maar hij voelde, ja hij wist het zeker dat er iets meer was dan alleen een uitwendig teken. Hij wist zelf niet precies wat. Maar hij geloofde dat zijn hart veranderd moest worden en dat kon God alleen.

Nee, volgens Cornelius kon geen dienaar van de synagoge met een stenen mes hem die vrede van God geven waar hij zo naar verlangde. Om die reden ging hij door met bidden en het geven van veel geld aan de arme mensen.

Op een middag, om drie uur, zag Cornelius heel duidelijk een engel zijn kamer binnenstappen. De engel begroette hem met het zeggen van zijn naam.

Cornelius schrok hevig. Hij begreep dat God hem iets te zeggen had.

'Wat is er heer?' vroeg hij al trillend van angst.

De engel antwoordde: 'God heeft gehoord dat jij elke dag bidt en Hij heeft gezien dat jij veel geld geeft aan de arme Joden. God is blij met wat jij doet.

Nu moet jij een paar van je mannen naar de stad Joppe sturen om Simon Petrus te halen. Simon Petrus logeert bij een man die ook Simon heet. Die Simon maakt leer van dierenhuiden. Hij woont in een huis bij de zee.'

Cornelius hoefde niet lang na te denken over de boodschap van de engel. Zijn gebed was verhoord. Hij zou de vrede vinden waar hij zo lang naar uitgekeken had. Alles zou hij doen wat die man uit Joppe tegen hem zou zeggen. Zelfs als hij zich zou moeten laten besnijden.

Vlug liet hij twee van zijn huisslaven bij zich komen en met een soldaat die ook in de Heer geloofde stuurde hij hen naar Joppe. Ze moesten vooral tegen Simon Petrus zeggen dat hij een engel gezien had, want anders zou zo'n heilig man niet eens bij hem, een heiden, in huis willen komen....

De drie mannen zetten moedig de stap erin en liepen die dag nog een flink eind. Na een korte nachtrust gingen ze de volgende morgen al weer vroeg op stap. Om twaalf uur waren ze in Joppe.

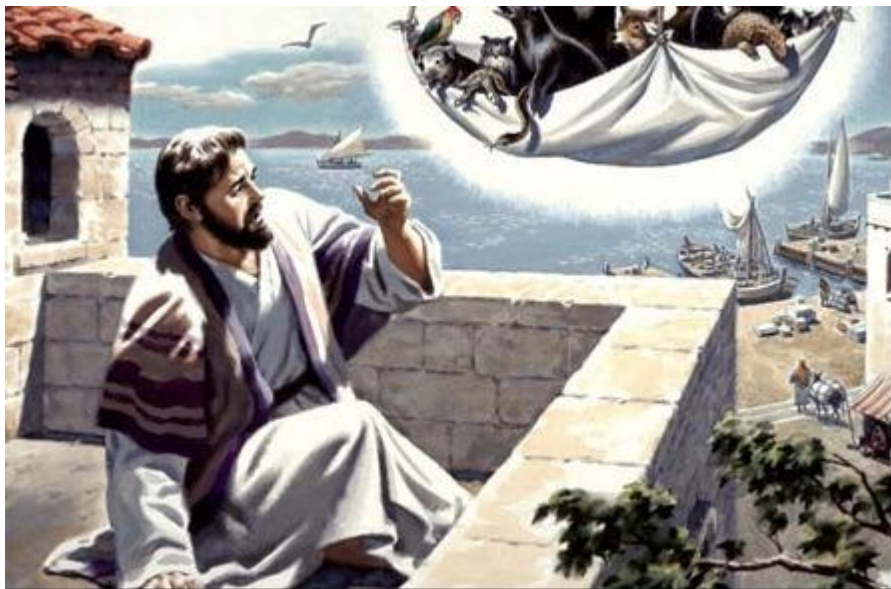
Om ongeveer diezelfde tijd was de apostel Petrus naar het platte dak van het huis gegaan om zijn middaggebed te doen. Na het amen kreeg hij trek in eten. Hij riep naar beneden of ze zijn eten voor hem klaar wilden maken en op tafel wilden zetten. Hij at toch in z'n eentje. Niemand hoefde met eten op hem te wachten.

Omdat het nog wel een poosje zou duren voordat zijn eten klaar was, bleef hij maar lekker boven op het koele dak. Hier had hij een prachtig uitzicht op de zee, dat lag te schitteren in de hete zon.

Ongemerkt, ja zonder dat hij het in de gaten had, zag hij als in een droom alleen nog maar het diepe blauw van de heldere lucht. En vanuit dat blauw, rechtstreeks uit de open hemel, zag Petrus een machtig groot wit laken naar zich toekomen. Dat laken werd aan vier punten vastgehouden. In dat laken zaten alle soorten dieren die er op de wereld zijn: grote dieren, kleine dieren, rein en onrein en ook allerlei vogels.

Petrus draaide zich om. Een vrome Jood, ook al heeft hij nog zo'n honger, die walgt alleen al bij het zien van zulke onreine dieren. Want ook van de reine dieren die hij in dit wonderlijke laken zag, mocht hij nu niet meer eten: *de onreine dieren hadden ook de reine dieren onrein gemaakt!*

Daar kwam een stem uit de hemel, die zei: 'Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.'



'Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.'

De apostel voelde zich verslagen.... Maar het kon toch niet waar zijn dat God hem gebod om zich niet aan de spijswetten te houden? Dit moest een test zijn. De Allerhoogste wilde van hem natuurlijk weten of hij wel trouw bleef aan de wetten die Mozes in naam van God aan het volk Israël gegeven had.

Hefstig antwoordde Petrus: 'Nee, Heer, dat doe ik niet! Want er zijn onreine dieren bij en ik heb nog nooit iets gegeten dat volgens de wet onrein is.'

Weer hoorde Petrus dezelfde stem die zei: *'Wat God rein noemt, mag jij niet onrein vinden.'*

Ook met dit laatste en duidelijke Woord van God kon Petrus niet uit de voeten. Hij besepte op dat moment niet dat Jezus alle dingen nieuw had gemaakt en dat er na zijn offerdood geen rein en onrein meer bestond. Petrus hield met zijn hele hart vast aan de oude Joodse wetten waarmee hij groot geworden was en zelfs een **Stem uit de hemel** bracht hem niet op andere gedachten.

Nog een keer kwam het laken naar beneden en weer zei diezelfde Stem: ‘Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.’

Maar Petrus schudde zijn hoofd en zei: ‘Nee Heer, zeer zeker zal ik dat niet doen!’

Petrus hoorde maar al te goed weer het antwoord van God: ‘Wat God rein noemt mag jij niet onrein vinden.’ Maar hij veranderde niet van gedachten. Zelfs toen het laken voor de derde keer naar beneden kwam en diezelfde Stem voor de derde keer hem een opdracht gaf, antwoordde hij heel koppig: ‘Nee, Heer, dat doe ik niet....’

Toen werd het laken vol met reine en onreine dieren omhoog getrokken, terug de hemel in. Het visioen was voorbij.... Er was niets anders meer te zien dan de witte huizen van de stad, het groene land, de blauwe zee en de hoge lichtblauw gekleurde lucht....

Petrus wist niet hoe hij het had. Dit hemels gezicht moest een betekenis hebben, maar hij zou niet weten welke! Hij dacht nog steeds dat hij er goed aan had gedaan om te weigeren onrein vlees te eten. En dat speet hem ook niets. Maar, hij was wel onrustig. Hij wilde graag doen wat God hem opgelegd had, maar als hij God nu niet begreep? Maar onreine dieren eten? Nee, dat kon God niet van hem vragen! Onmogelijk.

Beneden op straat hoorde Petrus een luide stem die vroeg: ‘Woont Simon hier? Simon, die de bijnaam Petrus heeft.

Afwezig hoorde Petrus zijn naam roepen. Hij dacht alleen maar aan wat hij zojuist in een visioen gezien had. Dat laken.... Dat onbegrijpelijke Woord uit Gods mond.... En daar klonk weer **de Stem**, niet zo luid als de eerste keren, maar toch heel duidelijk: ‘Petrus, er staan beneden drie mannen die jou zoeken. Sta op en ga naar hen toe. Je moet zonder aarzelen met hen meegaan. Want Ik heb hen gestuurd.’

Benieuwd ging Petrus de trap af naar beneden. In het voorportaal stonden drie mannen: twee slaven en een Romeins soldaat. Heidenen....

Mocht hij hen uitnodigen om in huis te komen en samen met hem te eten....

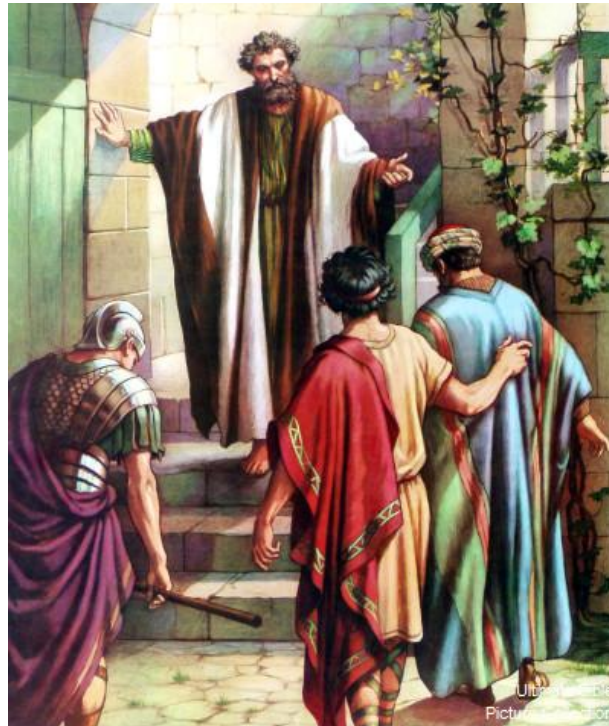
Toen wist Petrus ineens wat dat visioen betekende! God wilde hem leren dat hij geen onderscheid meer mocht maken tussen rein en onrein. Hij mocht in het vervolg gerust het huis van een heiden binnengaan en met hen eten.

‘Wat God rein noemt, mag jij niet onrein vinden.’

Het ging in tegen alles wat hij ooit geleerd en in geloofd had. Maar hij moest het accepteren: God zou het wel beter weten dan hij!

‘Wat is de reden dat jullie hier zijn gekomen?’ vroeg Petrus vriendelijk, Eén van de mannen antwoordde: ‘Wij komen namens Cornelius. Cornelius is een Romeins officier die God vereert en leeft zoals God het wil. Het hele Joodse

volk heeft respect voor hem. Een engel van God heeft tegen hem gezegd dat hij u moest laten halen. En dat hij moet luisteren naar wat u te zeggen hebt.’ Petrus hoefde over deze vraag niet na te denken. Hij wist wat hij moest doen.



‘Ik ga met jullie mee, maar kom eerst binnen en eet met mij.’

‘Ik ga met jullie mee,’ zei hij, ‘maar kom eerst binnen en eet met mij. Ik wilde net gaan eten en jullie zullen ook wel trek hebben. Morgen, wanneer jullie goed uitgerust zijn, gaan we op reis.’

De drie mannen bogen dankbaar. Na wat Cornelius tegen hen gezegd had waren ze ervan overtuigd dat Petrus met hen mee terug zou gaan, maar op een ontvangst als deze, nee, daar hadden ze niet op gerekend.

En zo gebeurde het dat Petrus, de leider van de Hebreëen, daar in het huis van een leerlooier at met onbesneden heidenen. Als het niet zo’n belangrijke gebeurtenis was geweest had hij erom kunnen lachen! En als iemand een dag eerder dit tegen Petrus had gezegd, dan had hij het niet geloofd. Maar nu met dat visioen op het platte dak was alles anders geworden. Voor Petrus was er vanaf nu geen onderscheid meer tussen rein en onrein, tussen Jood en heiden, tussen een zoon van Abraham en een soldaat van een Italiaanse cohorte.

Petrus zat met heidenen aan één tafel te eten en o wonder, het smaakte hem er niets minder om!

Maar al was nu de apostel Petrus van inzicht veranderd, dat betekende nog niet dat de andere elf apostelen ook van mening veranderd waren en dat de gemeente

in Jeruzalem dit allemaal zo maar goed zou vinden. Petrus was bang dat er over dit punt veel onenigheid zou ontstaan en dat hij na zijn reis naar Caesaréa van zijn daden verantwoording af zou moeten leggen in Jeruzalem. Daarom leek het hem beter om niet alleen naar Cornelius te gaan. In de gemeente van Joppe waren wel een paar mannen die met hem mee wilden gaan en die konden dan later altijd precies vertellen wat er gebeurd was in het huis van centurio Cornelius.

Het was altijd goed om een paar getuigen te hebben die het later voor hem op konden nemen. En dat niet alleen, maar wanneer een soldaat van Cornelius op reis ging met twee slaven dan kon de bode van de Heer toch niet in z'n eentje komen.

De volgende morgen vertrokken ze met elkaar naar het noorden: de apostel Petrus met de bedienden van Cornelius en een paar leden van de gemeente in Joppe. De volgende dag bereikten ze Caesaréa.

Cornelius verwachtte ze deze vierde dag, nadat zijn bedienden vertrokken waren. Daarom had hij zijn familie en vrienden uitgenodigd om bij hem in huis te komen. Allemaal waren ze erg benieuwd naar wat deze Simon Petrus hun te vertellen zou hebben. Dat een engel tegen Cornelius gezegd had om hem op te halen, dat was wel het bewijs dat het iets heel bijzonders moest zijn. Ja, heel iets anders dan de Joden in hun stad en de leiders van hun synagoge vertelden.

Toen Petrus en de anderen voor de deur van het huis stonden, liep Cornelius heel vlug naar Petrus toe en knielde vol eerbied voor hem neer, alsof hij geen gewoon mens, maar een engel van God was. Petrus schrok ervan. Haastig stak hij hem de hand toe en trok hem overeind.

'Ga staan, ik ben maar een gewoon mens!' zei Petrus.

Hij keek vreemd op toen hij al die mensen in de kamer zag zitten. Dit waren dus allemaal mensen die ontzag hadden voor God en wachtten op de verkondiging van het evangelie van Jezus! Hij was blij dat hij gekomen was.

'Jullie weten,' zei hij, 'dat een Jood niet mag omgaan met mensen die niet Joods zijn. Ik mag eigenlijk helemaal niet bij jullie in huis komen! Maar God heeft mij iets geleerd. Ik mag over niemand zeggen dat hij onrein is of dat hij niet bij God kan horen. Daarom ben ik gewoon gekomen toen jullie mij uitnodigden. Maar mij vraag is: Waarom hebben jullie mij laten komen?'

Cornelius nam het woord en vertelde wat de engel tegen hem gezegd had om te gaan doen. Nog diezelfde dag had hij boden naar Joppe gestuurd.

'Het is goed Petrus, dat u hier gekomen bent. Wij zijn allemaal hier bij elkaar om God te eren. Vertel ons alstublieft alles wat u van de Heer moet zeggen. Wij luisteren.'

Toen begon Petrus te spreken. Hij zei: 'Nu begrijp ik pas goed dat God alle mensen even belangrijk vindt. God houdt van iedereen die eerbied voor hem heeft en leeft volgens zijn wil. Het maakt niet uit bij welk volk je hoort. Dat

goede nieuws heeft God aan de Joden bekendgemaakt. Hij stuurde Jezus Christus naar hen toe. En Jezus is de Heer van alle mensen.'

En toen begon Petrus te vertellen over Jezus. Hoe Jezus met hen door de dorpen en steden van Israël wandelde. Dat Jezus gestorven was aan het kruis en opgestaan uit de dood. En dat Jezus één keer terug zal komen op deze wereld om recht te spreken over de levenden en de doden.

Petrus sprak lang en met veel enthousiasme. Hij zag hoe de mensen geen oog van hem afhielden. Het was of er een nieuwe wereld voor hen openging. Er kwam grote vrede in hun harten.

En Petrus sprak maar door. Hij haalde teksten aan uit de oude boeken om te bewijzen dat alle oude profeten in Israël van Hem gesproken hadden. Straks zou hij, Petrus, deze mensen dopen als ze echt in Jezus geloofden en heel misschien - daar was hij lang niet zeker van! - zou God hen op zijn gebed, ook de Heilige Geest in hun hart geven.

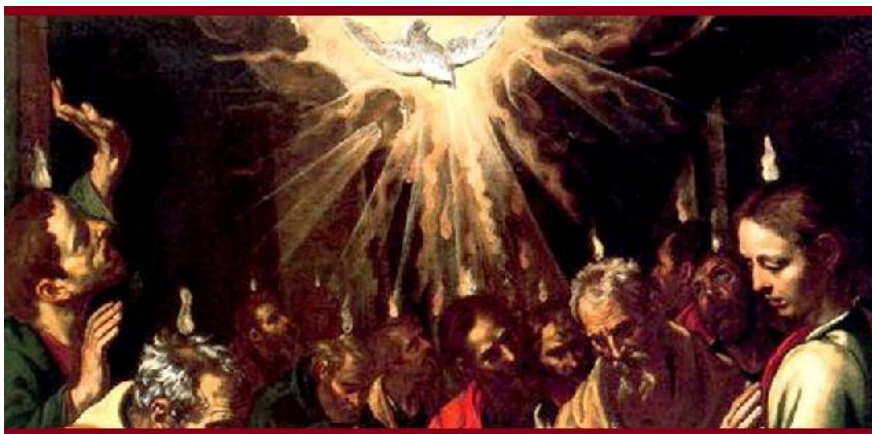
De Geest over onbesnedenen, het was bijna niet te geloven....

Petrus stond nog te spreken toen het wonder gebeurde: op al die heidenen viel de Heilige Geest en zij begonnen te spreken in vreemde talen en verheerlijkten God.

Petrus hield op met praten. Waar God zelf spreekt door de mond van deze Romeinen moet een mens zijn mond houden.

Maar het grote wonder was er. Hij hoefde hen niet eens de handen op te leggen en te bidden. Nog voordat zij hun geloof in Jezus beleden hadden kregen zij allemaal de Heilige Geest!

Petrus was verbaasd, maar ook erg blij. Maar de zes mannen van de gemeente uit Joppe begrepen helemaal niet dat zoiets als dit mogelijk was. Heidenen die de Heilige Geest ontvingen... Dat kon toch niet! Het lag hen op de lippen om te zeggen dat dit te ver ging, maar gelukkig beseften ze: Dit is **niet** het werk van Petrus, **maar dit deed God zelf!** En dan moet een mens zijn mond houden....



Waar God spreekt, moet een mens zijn mond houden....

Petrus liep naar hen toe en zei: ‘Jullie mannen van Joppe, nu deze mensen allemaal de Heilige Geest hebben ontvangen, wordt het nu geen tijd om hen te dopen, net zoals wij ook gedoopt zijn?’

De zes mannen knikten. Ze begrepen nog niet goed dat dit mogelijk was. Maar hier tegenin gaan, nee, dat mocht niet.

Zo werden die dag in het huis van Cornelius al deze heidenen gedoopt in de Naam van Jezus Christus. Daarna vroegen ze Petrus of hij nog een paar dagen bij hen wilde blijven. Ze moesten nog heel veel leren.....

Natuurlijk hoorde men in de gemeente in Jeruzalem ook wat er in Caesaréa gebeurd was. Ook de elf andere apostelen en de andere discipelen van Jezus. Het gaf een hele opschudding in de samenkomsten en *men sprak er schande van*. Dit kon toch niet! Dat Petrus van de Here Jezus vertelde aan de onbesneden heidenen, daar wilden ze niets van zeggen. Maar dat hij dagen en dagen lang bij hen in huis logeerde en met hen at aan één tafel, dat kon niet. Nee, dat mocht niet! Wat zou er van Gods gemeente terecht komen wanneer een apostel de spijswetten verachtte en samen met de heidenen aan één tafel ging eten? Gooide Petrus de besnijdenis en het verbond met Abraham overboord? Waren die niet belangrijk meer? Kon alles nu zo maar? Wanneer Petrus weer terug in Jeruzalem was dan zouden ze hem erop aanspreken! Hij was wel hun apostel, één van hun voormannen, maar daarom mocht hij nog niet alles zo maar doen!

Niet lang daarna kwam Petrus in Jeruzalem en omdat hij wist hoe er daar over hem gepraat werd, nam hij de zes mannen uit Joppe met zich mee.

Tijdens de eerste samenkomst al werd de aanval ingezet. Er vielen scherpe woorden, *hete hoofden en koude harten* en daar kwam de beschuldiging: ‘Jij Petrus, bent bij onbesneden heidenen in huis gegaan en hebt samen met hen aan één tafel gegeten!’

Petrus ging staan en nam het woord: ‘Het is waar waarvan jullie mij beschuldigen. Ik heb bij onbesneden heidenen in huis gegeten en dagenlang ben ik bij hen in huis geweest. Maar jullie moeten niet denken dat ik dat vanuit mijzelf gedaan heb. In Joppe kreeg ik van God een visioen. God zelf heeft mij geleerd dat er geen onderscheid meer is tussen eten en eten, tussen Jood en heiden. Over dit punt, de spijswetten van Mozes, het verschil tussen Joden en heidenen, daar dacht ik precies zo over als jullie nu doen. Ik ben zelfs tegen God ingegaan. **Ik wilde niet doen wat God tegen mij zei!** Zelfs tot drie keer toe heeft God mij aangesproken.

Toen ik vanaf het platte dak naar beneden ging stonden daar drie mannen bij de deur om mij op te halen. De Heilige Geest beval mij om zonder tegen te stribbelen met hen mee te gaan. Had ik toen moeten weigeren?....

Zo ben ik naar Caesaréa gegaan, maar niet alleen. Deze zes mannen uit Joppe zijn met mij meegegaan en weten precies wat daar in Caesaréa gebeurd is.

Daar in Caesaréa stond de man Cornelius op mij te wachten. Want hij, hoewel hij niet besneden was, had een engel van God gezien die tegen hem gezegd had: ‘Nodig Simon uit, Simon die ook wel Petrus genoemd wordt. Hij is nu in Joppe. En als deze man bij jou in huis is, dan zal hij jou en je familie leren hoe jullie gered kunnen worden.’

Aan hen allemaal heb ik het blijde evangelie van Jezus verteld. En terwijl ik nog sprak viel de Heilige Geest op hen allen, net zoals tijdens het Pinksterfeest op jullie en op mij. Als deze mensen nu hetzelfde geloven als wij en met dezelfde Geest gedoopt zijn, mocht ik hen dan op afstand houden en onderscheid maken tussen hen en ons? Als ik de afstand bewaard zou hebben zoals wij Joden eeuwenlang gedaan hebben, zou het dan niet geweest zijn dat ik mij tegen God keerde!’

Na deze woorden van Petrus was er niemand meer die tegen Petrus in durfde gaan. Daar in Caesaréa had God zelf gesproken en dan moet een mens zwijgen. En toen zij nog meer gehoord hadden van Cornelius en zijn familie en vrienden en over het wonder dat hen was overkomen werden ze blij en verheerlijkten God die zelfs aan heidenen het eeuwige leven gaf.

Het leek erop dat na deze samenkomst in Jeruzalem alle bezwaren weggefallen waren en dat de verkondiging van het blijde evangelie van Jezus aan de heidenen nu direct wel zou gaan beginnen.

Nee, het heeft nog veel, ja heel veel jaren geduurd voordat de eerste boden van Christus (zendelingen) naar verre landen gingen om het evangelie te verkondigen. En toen het eindelijk zover was, was het niet de gemeente van Jeruzalem die hen uitstuurde, maar dat deed de kerk van Jezus in een heidense stad ver van de grenzen van Israël.